

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Francisci Toleti S. R. E. Cardinalis Summa Casuum
Conscientiæ, Sive De Instructione Sacerdotum Lib. VII**

Toledo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

25. Quis possit indulgentias concedere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40916

lium culpārum; vnde sicut deuotio, quæ adhibetur in sumptione aquæ benedictæ, aut benedictionis Episcopalis, remittit venialia, ratione ipsius sacramentalis, ita & de indulgentia. Et hæc est optima declaratio profecto huius modi concedendi indulgentias, quòd numquam sedes Apostolica vteretur, nisi aliquid verum contineret.

Vltimus modus est, cum conceditur indulgentia Iubilæi. Et quidem ista indulgentia non differt per se à plenaria à culpa, & à poena, nisi in adiuncto; quia frequenter in Iubilæo conceditur facultas absoluedi à reseruatis casibus, & commuandi vota multa; olim non concedebatur nisi rarissimè. Bonifacius extrauag. antiquorum; qui videtur fuisse primus, qui concessit indulgentias plenarias, concessit hoc Iubilæum centesimo quoque anno visitantibus urbem Romanam, ob reuerentiam sedis, quæ in ea est, & vt fideles in fide confirmarentur, & in charitate accenderentur visitantes Martyrum sepulchra: postea Clem. 6. in extrauag. vnigenitus, transtulit in quinquagesimum quemque annum. Postea Paulus II. in vigesimum quintum quemque; & sic manet: Nomen Iubilæi venit ab Hebræo nomine יובל, quod significat cornu arietis: solebant enim Iudæi in signum liberationis alicuius sonare hoc cornu, quia Dominus liberauit Isaac offerendo arietem, quem Abraham sacrificauit loco Isaac. Vnde Leu. 25. in anno illo quinquagesimo, quo tanta liberatio fiebat, tunc enim vacabat terra à labore, tunc possessiones venditæ redibant ad Dominos suos; tunc serui ex filijs Israel liberi erant, solebant vti sonitu cornu huius: ob id, ille annus dicebatur Iubilæi; & sic apud nos, ob tantam remissionem spiritualem indulgentiarum dicitur, Iubilæum, id est, remissio, sumpta significatione seu analogia à prædicta causa.

Quis possit indulgentias concedere.

CAPVT XXV.

Indulgentias concedere possunt Pontifices, Concilium generale, Episcopus, & Legati Pontificis, sed cum triplici discrimine.

Primum est, Pontifex, & generale Concilium possunt indulgentias concedere, etiam plenarias, & sic concessit Concl.

Lare.

Lateranen. indulgen. plenariam; similiter quorumcumq; annorum: at verò Episcopi, Legati, & Archiepiscopi tantū quadraginta dierum, & in dedicatione Ecclesiæ, vnius anni: ita habetur cap. cum ex eo. & cap. nostro, de pœnit. & remiss. vbi restringitur Episcopo, & Archiepiscopo potestas ista dandi indulgentias. Felin. autem in tract. de indulgentijs, idem dicit esse iudicium de Legato.

Secundum est, quòd Pontifex & Concilium possunt perpetuas concedere indulgentias: at verò reliqui temporales solum præter Legatum, qui potest suas indulgentias perpetuas facere. cap. fin. de offic. deleg.

Tertium est, quòd Pontifex in toto mundo concedere potest indulgentias: at verò Episcopi in sua diœcesi, & Archiepiscopi in sua prouincia, vt habetur in alleg. cap. Legatus autem tantum in sua legatione. Hæc dicta sunt citra speciale priuilegium Pontificis: potest enim concedere alicui maiorem potestatem concedendi indulgentias. Cardinales etiam habent facultatem à Papa concedendi indulgentiam certam.

Indulgentia prodest mortuis in Purgatorio.

CAPVT XXVI.

Non solum viuis, vt statim dicemus, prodest indulgentia, sed & mortuis. Et hæc veritas fide tenenda est: si quis enim negaret, indulgentiam quidpiam prodesse existentibus in Purgatorio, esset hæreticus, tum quia obuiaret determinationi Concilij Tridentini sess. vlt. vbi hæc veritas catholica stabilitur; tum quia contradiceret vtili ritui Ecclesiæ, quæ indulgentias mortuis applicat; tum quia negaret facta multorum Pontificum, qui animabus Purgatorij indulgentias concesserunt; tum etiam contraueniret rationi ex scriptura sumptæ Machab. li. 2. ca. 4. *sanctum est, & salubre pro defunctis exorare, vt à peccatis soluantur.* Si ergo bona opera fidelis boni & iusti p̄sunt mortuis, multò magis satisfactio, & opera matris Dei, Apostolorum, Martyrum, Sanctorum, quæ applicanda Ecclesiæ vt matri reliquerunt. Quo autem modo profint indulgentiæ mortuis considerandum est; circa quod dico aliqua,

Primum